

Arrest

nr. 207 360 van 30 juli 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Zouhaier CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 27 juli 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot het besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat van 16 juli 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. V, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.)

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, maakt op 13 juni 2018 het voorwerp uit van een administratief rapport naar aanleiding van illegaal verblijf nadat hij op een bus van De Lijn gecontroleerd werd en niet in het bezit was van een geldig vervoersbewijs, noch van een geldig identiteitsbewijs.

Er wordt diezelfde dag een beslissing tot vasthouden in welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen genomen.

Raadpleging van 'Eurodac' leert dat de vingerafdrukken van verzoeker op 30 maart 2018 in Latina (Italië) werden geregistreerd in het kader van het indienen van een verzoek om internationale bescherming. In het administratief dossier bevindt zich immers een 'Eurodac' verslag van 13 juni 2018 dat de code "IT1" bevat (zie artikelen 9, lid 1 en 24, lid 4 van Verordening nr. 603/2013/EU).

Op 19 juni 2018 wordt een verzoek tot terugname gericht aan de Italiaanse overheden in toepassing van artikel 18, lid 1, b) van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (hierna: de Dublin III-verordening).

Vermits de Italiaanse overheden niet binnen de door artikel 25, lid 1 van de Dublin III-Verordening gestelde termijn hebben geantwoord, wordt Italië in toepassing van artikel 25, lid 2 van de Dublin III-verordening geacht het terugnameverzoek stilzwijgend te aanvaarden. De Italiaanse overheden worden hiervan op 5 juli 2018 op de hoogte gebracht.

1.2. Op 16 juli 2018 neemt de verwerende partij een besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Dit is de bestreden beslissing, waarvan verzoeker op 17 juli 2018 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 26, lid 1: Wanneer de aangezochte lidstaat instemt met de overname of de terugname van een verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), stelt de verzoekende lidstaat de betrokkene in kennis van het besluit om hem over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat en, indien van toepassing, van het besluit om zijn verzoek om internationale bescherming niet te behandelen. Indien een juridisch adviseur of andere raadsman de betrokkene vertegenwoordigt, kunnen de lidstaten besluiten deze juridisch adviseur of raadsman in plaats van de betrokkene van het besluit in kennis te stellen en, indien van toepassing, het besluit aan de betrokkene mee te delen.

van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend,

wordt besloten dat

de heer, die verklaart te heten,

naam : A

voornaam : A

geboortedatum : (...)

nationaliteit : Eritrea

vastgehouden wordt te Steenokkerzeel (127bis) met het oog op overdracht aan Italië in toepassing van Verordening 604/2013.

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene werd vastgehouden in Steenokkerzeel (127bis) naar aanleiding van een positieve eurodac hit van Italië op 30.03.2018. Op 19.06.2018 werd er voor betrokkene een verzoek voor terugname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord waardoor Italië met toepassing van artikel 25(2) de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 05.07.2018 werden de Italiaanse instanties door onze diensten op

de hoogte gesteld van dit stilzwijgend akkoord en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene.

Betrokkene werd op 13.06.2018 gehoord door de politie van Gent en op 05.07.2018 in het gesloten centrum. Hij verklaarde dat hij geen partner en kinderen in België heeft. Hoewel hij op 13.06.2018 aangaf geen ziekte te hebben, deelde hij op 05.07.2018 mee dat hij pijn heeft over zijn hele lichaam. Hij had in Libië veel problemen, hij weet niet welke ziekte hij heeft. Hij voegde daaraan toe dat hij problemen heeft met zijn voet, dat hij niet goed eet, dat hij hoofdpijn heeft en dat hij niet goed kan slapen. Hij verklaarde ook dat hij in België is omdat hij naar het Verenigd Koninkrijk wil gaan. Zo stelde hij ook dat de regering van Eritrea hem zal vermoorden, als hij teruggaat.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Italië hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Italië en vooraleer in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Betrokkene verklaarde in het gesloten centrum dat hij twee maanden in Italië verbleef, maar dat hij daar vertrokken is omdat hij geen hulp aangeboden kreeg: geen medische hulp, geen onderdak, geen eten. Hij beweerde dat hij geen toekomst in Italië heeft en dat zijn leven er niet goed zal zijn. Hij stelde dat hij dacht er op straat te moeten slapen. We merken op dat dit hoofdzakelijk een persoonlijke beoordeling van de betrokkene betreft en geen aanleiding biedt af te zien van een overdracht. De betrokkene maakte verder tijdens het verhoor geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene verklaarde in het hoorrecht verslag van 13.06.2018 aan de politie van Gent dat hij vermoord zal worden door de regering, indien hij teruggaat naar Eritrea. Met betrekking tot de verklaring die betrokkene geeft waarom hij niet terug kan naar Eritrea, dient te worden opgemerkt dat deze informatie slaat op de redenen waarom betrokkene het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaarde te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht. Deze inhoudelijke verklaringen worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld.

Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties (Maria de Donato, Daniela di Rado, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", last updated 21.03.2018, SFH/OSAR, "Reception Conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in

Italy", Bern, augustus 2016) met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië blijkt, dat men omdat men verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn in Italië of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als verzoeker om internationale bescherming in Italië automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art.3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze bovenstaande toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten wordt bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Italië omwille van structurele tekortkomingen in het Italiaanse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Italië momenteel een hoge instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten ten gevolge de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgrijpen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekent dat betrokkene na zijn overdracht aan de Italiaanse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld.

Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Italiaanse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn.

Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat wat betreft de behandeling van verzoeker om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming dat personen, die aan Italië worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten in Italië en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn: publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van bovenstaande toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S, versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10,

M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming er zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielvverzoek te behandelen, in gevaar brengen.

Niet tegenstaande dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming, in Italië zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Italië te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd.

Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft

Betrokkene verklaarde in het hoorrecht verslag van 13.06.2018 aan de politie van Gent dat hij geen medische problemen had. Later, op 05.07.2018, verklaarde hij in het gesloten centrum dat hij pijn heeft over zijn hele lichaam. Hij had in Libië veel problemen, hij weet niet welke ziekte hij heeft. Hij voegde daaraan toe dat hij problemen heeft met zijn voet, dat hij niet goed eet, dat hij hoofdpijn heeft en dat hij niet goed kan slapen. Op 15.06.2018 verklaarde de centrumarts echter dat betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 EVRM. Uit het administratief dossier blijkt verder dat betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanhaalt waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Italië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene werd op 13.06.2018 gehoord door de politie van Gent en op 05.07.2018 in het gesloten centrum. Hij verklaarde dat hij geen partner en kinderen in België heeft. Een schending van art. 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

VASTHOUDING

In uitvoering van artikel 28, lid 2: Wanneer er een significant risico op onderduiken van een persoon bestaat, mogen de lidstaten de betrokken persoon in bewaring houden om overdrachtsprocedures overeenkomstig deze verordening veilig te stellen, op basis van een individuele beoordeling en, enkel voor zover bewaring evenredig is, en wanneer andere, minder dwingende alternatieve maatregelen niet effectief kunnen worden toegepast.

van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend,

REDEN VAN DE BESLISSING

Gelet op Art 1, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

bestaat er een significant risico op onderduiken van betrokkene.

0 1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

Betrokkene verklaarde op 15.06.2018 in het gesloten centrum dat hij nog maar enkele dagen in België was toen hij werd opgepakt door de politie. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

0 3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt door de verwerende partij niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *"De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."*

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). Na een uitgebreide theoretische uiteenzetting over artikel 3 van het EVRM, zet verzoeker concreet uiteen:

“B. TOEPASSING IN ONDERHAVIG GEVAL

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker verklaarde dat hij twee maanden in Italië heeft verbleven, waarbij hij geen enkele hulp ontving: geen medische hulp, geen onderdak, geen eten. “Hij stelde dat hij dacht er op straat te moeten slapen”. Dat verzoeker voorts opmerkte dat hij in het verleden problemen had in Libië en heden pijn heeft over zijn hele lichaam. Hij stelt overigens problemen te hebben met zijn voet, niet goed te kunnen eten, hoofdpijn te hebben en niet goed te kunnen slapen. Dat dit ongetwijfeld wijst op een gezondheidsproblematiek, dewelke zijn kwetsbaarheid vergroot.

Dat verwerende partij, in plaats van een deugdelijk kwetsbaarheidsonderzoek uit te voeren, simpelweg stelt dat de centrumarts heeft vastgesteld dat betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 EVRM. Dat dit echter geen deugdelijk onderzoek betreft, daar rekening dient gehouden te worden met de omstandigheden waarin verzoeker in Italië terecht zal komen.

Dat verzoeker reeds stelde in het verleden onvoldoende hulp te hebben genoten, en dat deze verklaringen overeenstemmen met de hierna genoemde landeninformatie. Dat verwerende partij bij het nemen van het voorliggend besluit rekening moest houden met alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten. Dat verwerende partij deze gegevens derhalve niet kon weerleggen door het stellen dat dit “hoofdzakelijk een persoonlijke beoordeling van de betrokkene betreft en geen aanleiding biedt af te zien van een overdracht”.

Verzoeker heeft derhalve duidelijk naar voor gebracht dat hij een zeer kwetsbaar profiel heeft (asielzoeker uit Eritrea, problemen te Libië, geen bijstand te Italië, gezondheidsproblematiek), in tegenstelling tot wat verwerende partij meent te kunnen beweren. Verwerende partij heeft deze overwegingen immers geenszins in rekening gebracht.

Verwerende partij is echter gehouden tot het voeren van een deugdelijk en rigoureuus onderzoek naar het bestaan van een reëel risico voor een schending van artikel 3 EVRM. Dat verwerende partij, indien zij dit noodzakelijk achtte om de waarachtigheid van deze verklaringen van verzoeker te beoordelen, een proprio motu onderzoek diende te voeren. Dat zij minstens een grondig kwetsbaarheidsonderzoek hadden moeten uitvoeren.

Dit werd tevens vastgesteld door het EHRM: “90. In assessing the risk, the Court may obtain relevant materials proprio motu. This principle has been firmly established in the Court’s case-law (see H.L.R. v. France, cited above, § 37; Hilal, cited above, § 60; and Hirsi Jamaa and Others v. Italy [GC], no. 27765/09, § 116, ECHR 2012). In respect of materials obtained proprio motu, the Court considers that, given the absolute nature of the protection afforded by Article 3, it must be satisfied that the assessment made by the authorities of the Contracting State is adequate and sufficiently supported by domestic materials as well as by materials originating from other reliable and objective sources such as, for instance, other Contracting or non-Contracting States, agencies of the United Nations and reputable non-governmental organisations (see F.G. v. Sweden, cited above, § 117, quoted at paragraph 84 above). In its supervisory task under Article 19 of the Convention, it would be too narrow an approach under Article 3 in cases concerning aliens facing expulsion or extradition if the Court, as an international human rights court, were only to take into account materials made available by the domestic authorities of the Contracting State concerned, without comparing these with materials from other reliable and objective sources (see Salah Sheekh, cited above, § 136). »

Dat, indien verwerende partij een deugdelijk en rigoureuus onderzoek had gevoerd en zij alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten, in rekening had gebracht, zij tot een ander besluit had gekomen, namelijk dat bij een terugkeer naar Italië, verzoeker wel degelijk een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM, gelet op de afwezigheid van voldoende opvangmogelijkheden en de afwezigheid van toegang naar medische en psychologische zorgen.

Verzoeker brengt naast zijn verklaringen gedurende zijn gehoor, het begin van bewijs bij dat bij een eventuele verwijdering naar Italië, hij het voorwerp zal uitmaken van een vernederende en onmenselijke behandeling in de zin van 3 EVRM gelet op het gegeven dat de opvangstructuur van het land wordt overspoeld en geen waarborgen gegeven kunnen worden voor een menswaardig bestaan als asielzoeker, dat er tevens verschillende obstakels zijn tot het aanvragen van internationale bescherming en het verkrijgen van opvang en de nodige medische zorgen.

In casu is het belangrijk om zich te steunen op algemeen bekende feiten en landenrapporten van verschillende vooraanstaande NGO’s om inzicht te krijgen in het procedurele verloop eenmaal verzoeker wordt overgedragen aan Italië.

Verzoeker behoort immers, conform de beschikbare landeninformatie tot de kwetsbare groep van terugkerende migranten onder de Dublin III-verordening, waardoor het risico dat verzoeker, bij een verwijdering naar Italië, zal worden blootgesteld aan een in artikel 3 EVRM bedoelde behandeling, enorm reëel is.

Dat Uw Raad eerder hieromtrent het volgende vast stelde:

“De Raad benadrukt nogmaals dat in het licht van artikel 3 van het EVRM, er in hoofde van de verwerende partij, voorafgaand aan de uitvoering van een gedwongen verwijdering, de plicht rust om

een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 15 november 1996, nr. 22414/93, *Chahal v. Verenigd Koninkrijk*, par. 96; EHRM 11 juli 2000, nr. 40035/98, *Jabari v. Turkije*, par. 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02, *Shamayev e.a. v. Georgië en Rusland*, par. 448). Uit de verklaringen van de verzoekende partij en het OSAR rapport en de beslissing van het “Tribunal administratif de Rennes” waarnaar zij verwijst, blijkt dat wat betreft de omstandigheden waarin de verzoekende partij mogelijks zal terechtkomen bij haar overdracht naar Italië, het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM in deze stand van het geding niet is uitgesloten. Daarnaast bevat het administratief dossier geen andere objectieve en actuele gegevens of stukken die aantonen dat de verwerende partij – die de verzoekende partij niet heeft gehoord over een mogelijke overdracht naar Italië en die niet onwetend kan zijn van het bestaan van bepaalde rapporten - een “zo nauwkeurig mogelijk onderzoek” heeft gedaan van de omstandigheden waarin de verzoekende partij mogelijks zal terechtkomen bij haar overdracht naar Italië en dat er geen reëel risico is op een schending van artikel 3 van het EVRM. Gelet op het rigoureuze en volledige onderzoek dat had moeten worden gevoerd naar het actuele risico dat de verzoekende partij loopt om in een situatie terecht te komen die mogelijks een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, gelet op het gebrek aan mogelijkheid om haar standpunt betreffende een overdracht naar Italië te doen kennen voor het nemen van de bestreden beslissing en gelet op de elementen die de verzoekende partij bijbrengt bij haar verzoekschrift om haar bezwaar tegen een overdracht naar Italië te onderbouwen, is het middel ernstig in de mate dat een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd.”

Algemene rapporten volstaan in eerste instantie om het begin van bewijs te leveren aangaande het risico op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM, voor zover het bewijs betrekking heeft op enerzijds het voorhanden zijn van een systematische praktijk van behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM ten aanzien van een welbepaalde kwetsbare groep, anderzijds het bewijs dat verzoeker tot die kwetsbare groep behoort, zijnde de migranten met een kwetsbaar profiel die terugkeren naar Italië conform de Dublin III-verordening. Het laatste element werd hierboven reeds uitvoerig uiteengezet. Dat verzoeker overigens duidelijke verklaringen aflegde betreffende de behandeling die hij heeft ondergaan te Italië, dewelke volledig stroken met de informatie die wordt verstrekt door de landenrapporten.

In eerste instantie verwijst verzoeker naar het AIDA-rapport omtrent Italië:

“According to Eurostat, Italy received 4,061 incoming transfers in 2016. Although data for 2017 are not available, organisations providing legal assistance in Rome report an increase in Dublin returnees.¹⁷⁹ Only in cases where it expressly recognises its responsibility under the Dublin Regulation does Italy indicate the most convenient airport where Dublin returnees should be sent in order to easily reach the competent Questura, meaning the Questura of the area where the asylum procedure had been started or assigned.

In other cases, where Italy becomes responsible by tacit acceptance of incoming requests, persons transferred to Italy from another Member State usually arrive at the main Italian airports such as Rome and Milan. At the airport, border police provides to the person returned under the Dublin Regulation an invitation letter (“verbale di invito”) indicating the competent Questura where he or she has to go.”

Dat uit de bestreden beslissing blijkt dat het voorliggende verzoek op stilzwijgende wijze werd aanvaard op 05/07/2018. De Italiaanse overheden zullen derhalve geen ondersteuning bieden, noch vooraf informeren welke Questura verantwoordelijk is voor de asielaanvraag van verzoeker. Verzoeker zal reeds vanaf zijn aankomst in de luchthaven aan zijn lot worden overgelaten.

“The competent Questura is often located very far from the airport and asylum seekers only have a few days to appear there; reported cases refer to persons arriving in Milan and invited to appear before the Questura of Catania in Sicily. In addition, people are neither accompanied to the competent Questura nor informed of the most suitable means of transport thereto, thereby adding further obstacles to reaching the Questura within the required time. In some cases, however, people are provided with tickets from the Prefecture desk at Milan Malpensa Airport. (...)

Dublin returnees may face different situations depending on whether they have applied for asylum in Italy before moving on to another European country, and whether the determining authority has taken its decision on the status determination.¹⁸² Accordingly, the procedure to be applied to the Dublin returnee’s case will depend on the category they fall into.

□ Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure;

□ Where the person had already submitted an asylum applications, the following situations may arise:

- The Territorial Commission may in the meantime have taken a positive decision and issued a permit of stay;

- The Territorial Commission may have taken a negative decision. If the applicant has been notified of the decision and lodged no appeal, he or she may be issued an expulsion order and be placed in a CPR. If not, he or she may lodge an appeal when notified.

- The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues;
- The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview.

The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to Reception Conditions and to possible obstacles to accessing the asylum procedure (see Registration) which are, however, a problem common to all asylum seekers. In its ruling of 4 November 2014 in *Tarakhel v. Switzerland*, 183 concerning an Afghan family with 6 children who were initially hosted in a CARA in Bari before travelling to Austria and then Switzerland, the ECtHR found that Switzerland would have breached Article 3 ECHR if it had returned the family to Italy without having obtained individual guarantees by the Italian authorities on the adequacy of the specific conditions in which they would receive the applicants. The Court stated that it is “incumbent on the Swiss authorities to obtain assurances from their Italian counterparts that on their arrival in Italy the applicants will be received in facilities and in conditions adapted to the age of the children, and that the family will be kept together.”¹⁸⁴ As mentioned in Dublin: Procedure, the Dublin Unit has transmitted to the other Member States’ Dublin Units a list of SPRAR projects for housing returning families with children.

On 9 February 2017, the Danish Refugee Council and the Swiss Refugee Council published a report disclosing the results of the monitoring they have carried out during 2016 on the situation of Dublin returnees in Italy. ¹⁸⁵ The report mentions that none of the applicants monitored had access to SPRAR centres upon arrival in Italy but were accommodated in facilities not earmarked for families with children. In one case it was not ensured the unity of the family. The Dublin returnees were not provided with enough information on the procedure. Therefore, the authors conclude that the manner in which the families and persons with special reception needs are received by the Italian authorities is very arbitrary, and that “families and persons with specific reception needs who are transferred to Italy under the Dublin III Regulation risk violations of their human rights.” ¹⁸⁶ The findings of these monitoring activities remain valid for 2017, with access to accommodation remaining a ‘lottery’ for Dublin returnees. In its latest report of February 2018, MSF documents an increase in Dublin returnees among homeless persons in Rome who have no immediate and automatic access to the reception system. (...)

According to the practice recorded in 2016 and 2017, even though by law asylum seekers are entitled to material reception conditions immediately after claiming asylum and the “fotosegnalamento” (fingerprinting), they may access accommodation centres only after their formal registration (“verbalizzazione”). This implies that, since the verbalizzazione can take place even months after the presentation of the asylum application, asylum seekers can face obstacles in finding alternative temporary accommodation solutions. Due to this issue, some asylum seekers lacking economic resources are obliged to either resort to friends or to emergency facilities, or to sleep on the streets.³⁰⁵

As reported by MSF in February 2018, at least 10,000 persons are excluded from the reception system, among whom asylum seekers and beneficiaries of international protection. Informal settlements with limited or no access to essential services are spread across the entire national territory, namely Ventimiglia, Torino, Como, Bolzano, Udine, Gorizia, Pordenone, Rome, Bari and Sicily. ³⁰⁶ (...)

In relation to Dublin returnees to Italy, a distinction is deemed necessary depending on whether the returnee had already enjoyed the reception system while he or she was in Italy or not.

□ If returnees had not been placed in reception facilities while they were in Italy, they may still enter reception centres (CAS, collective centres, or SPRAR). However, once arrived in the airports they face a severe lack of legal information on how to access again to the asylum procedure and then, due to the lack of available places in reception structures and to the fragmentation of the reception system, the length of time necessary to find again availability in the centres is in most of the cases too long. Since there is no general practice, it is not possible to evaluate the time necessary to access an accommodation. It occurs in practice that Dublin returnees are not accommodated and find alternative forms of accommodation such as makeshift settlements.³²¹ MSF has reported an increase in Dublin returnees among the homeless migrants they assist in Rome in 2017.³²²

□ If returnees had been placed in reception facilities and they had moved away, they could encounter problems on their return to Italy for their new accommodation request. Due to their first departure, in fact, and according to the rules provided for the withdrawal of accommodation (see Withdrawal of Reception Conditions), the Prefect could deny them new access to the reception system. ³²³

Dat het gebrek aan deugdelijke opvang en informatieverstrekking wel degelijk een systematische problematiek is. Dat immers meer dan 10.000 personen geen gebruik kunnen maken van het opvangnetwerk dat door Italië wordt voorzien en derhalve op straat of in ‘make-shift’ kampen opvang zoeken. Dat dit onmenselijke en vernederende omstandigheden betreffen, dewelke eens schending inhouden van artikel 3 EVRM. Dat verwerende partij overigens niet heeft gecontroleerd of verzoeker in het verleden reeds opvang heeft genoten en in welke categorie hij zal vallen bij terugkeer naar Italië. Dat verzoeker, eens toegekomen in Italië, andermaal aan zijn lot zal worden over gelaten, waardoor hij een reëel risico loopt geen gepaste opvangmogelijkheden te vinden, noch zal worden geïnformeerd omtrent

de verdere procedure en behandeling van zijn verzoek tot internationale bescherming. Hierdoor zal verzoeker zich waarschijnlijk andermaal in de illegaliteit begeven.

Dat verzoeker voorts melding maakt van een gezondheidsproblematiek en tevens melding maakt van problemen te Libië, niet goed te kunnen eten, hoofdpijn te hebben en niet goed te slapen. Dat in Italië ook hiervoor geen aandacht is, noch zorgen voor worden aangeboden.

"In February, the government introduced measures to accelerate the asylum procedure, including by limiting appeals against negative decisions, and announced plans for new immigration detention centers around the country.

The central government faced problems finding accommodation for asylum seekers across Italy, with many communities refusing to host reception centers. Many reception centers lack care and support for sexual violence survivors, as well as survivors of other traumatic violence. Italy's failure to provide long-term support to individuals granted international protection was on stark display in August, when police violently evicted hundreds of homeless Eritrean refugees from an occupied building in Rome. »

"The International Organization for Migration (IOM), UNHCR, and NGOs reported instances of labor exploitation of asylum seekers, especially in agriculture and the service sector (see section 7.b.), and sexual exploitation of unaccompanied minors (see section 6, Children).

On May 15, nearly 200 migrants and refugees occupied several streets in the center of Modena to protest long delays in processing asylum claims and mistreatment by the leaders of migration camps. During the year asylum seekers also staged protests against substandard living conditions and protracted asylum processes at shelters for asylum seekers in Genova, Arezzo, and Trento.

In December 2016 the CPT expressed concern over the treatment of foreigners during removal operations and criticized the practice of expelling asylum seekers whose appeal of the rejection of their asylum requests were still pending. The CPT also expressed concern regarding the government decision to inform rejected asylum seekers of their pending expulsion only one day in advance, thereby preventing them from undergoing medical screening before boarding the expulsion flight.

Corruption and organized crime caused resources to be diverted away from asylum seekers and refugees. For example, in April a court sentenced Luca Odevaine to six months in prison for embezzling funds from the Mineo reception center. On July 17, authorities arrested 68 persons from the 'Ndrangheta criminal organization for embezzling funds from the Capo Rizzuto reception center in Calabria.

Protection of Refugees

Access to Asylum: The law provides for the granting of asylum or refugee status, and the government has established a system for providing protection to refugees. NGOs and independent observers identified difficulties in asylum procedures, including inconsistency of standards applied in reception centers and insufficient rates of referral of trafficking victims and unaccompanied minors to adequate services. (...)

Employment: Asylum seekers may work legally two months after submitting an asylum request. Employers continued to discriminate against noncitizens in the labor market, taking advantage of insufficient enforcement of legal protection for noncitizens against exploitation. In addition, high unemployment limited the possibility of legal employment for large numbers of refugees.

Access to Basic Services: Authorities set up temporary centers to house mixed-migrant populations, including refugees and asylum seekers, but could not keep pace with the high number of arrivals and the increased number of asylum claims. The government's system of reception centers and shelters for asylum seekers continued to be stretched beyond capacity. In December an estimated 201,000 persons were housed in sites throughout the country. A small percentage were housed in centers run directly by local authorities, generally considered of high quality, while the rest were in centers whose quality varied greatly and included many repurposed facilities, such as old schools, military barracks, and apartments in residential buildings. Representatives of UNHCR, the IOM, and other humanitarian organizations and NGOs reported thousands of legal and irregular foreigners, including migrants and refugees, living in abandoned buildings and in inadequate and overcrowded facilities in Rome and other major cities and having limited access to health care, legal counseling, basic education, and other public services.

In some instances, refugees and asylum seekers who worked in the informal economy were not able to rent apartments, especially in large cities. They often squatted in buildings where they lived in substandard conditions with their children. On August 19 and 24, police forcibly evicted hundreds of migrants and refugees who had squatted in a building in the center of Rome. AI, Human Rights Watch, and other NGOs alleged that the Rome municipal government failed to provide alternative public housing to those in the group who qualified for it, including minors and refugees with legal status."

"In April, legislation was introduced to speed up asylum procedures and counter irregular migration, including by reducing procedural safeguards in appeals against rejected asylum applications. The new law failed to adequately clarify the nature and function of the hotspots set up by the EU and the government following agreements in 2015. Hotspots are facilities set up for the initial reception, identification and registration of asylum-seekers and migrants coming to the EU by sea. In its May

report, the National Mechanism for the Prevention of Torture highlighted the continued lack of a legal basis and applicable norms regulating the detention of people in hotspots.

Also in May, the UN Human Rights Committee criticized the prolonged detention of refugees and migrants at hotspots. It also criticized the lack of safeguards against the incorrect classification of asylum-seekers as economic migrants, and the lack of investigations into reports of excessive use of force during identification procedures. In December, the UN Committee against Torture expressed concern about the lack of safeguards against the forcible return of people to countries where they could be at risk of human rights violations. (...)

In August, the authorities forcibly evicted hundreds of people, including many children, from a building in the centre of Rome. Many of them were recognized refugees who had been living and working in the area for several years. The authorities failed to provide adequate housing alternatives, leaving scores of people to sleep in the open for days, before they were violently removed by police in riot gear. Several people were hurt by police using water cannons and batons. Some families were eventually rehoused temporarily outside Rome."

"Following the recent security measures and the urban decorum regulations adopted by the Government, there have been repeated forced evictions, especially in cities, in the absence of alternative housing solutions. In August 2017, a violent intervention by police forces that was not preceded by adequate notice evacuated the building in Via Curtatone where more than 800 refugees of Eritrean origin had lived since 2013. During that conflict, a team from Médecins Sans Frontières was present in the square outside the building, offering psychological support and treating around 13 injured people, mostly women.

The increase in marginalisation and forced evictions causes the fragmentation of informal settlements and the establishment of small groups of migrants living in increasingly hidden places, where they are not only invisible, but also face deplorable living conditions, with men, women and children who cannot access the most basic goods. In Rome, MSF has recorded the presence of Italian citizens within informal settlements, as well as in the structured settlements, who share the same conditions of marginalisation as migrants. This is not an isolated case in Italy. (...)

Due to administrative barriers and despite the laws in force, migrants and refugees in informal settlements who possess a residence permit or otherwise, experience reduced possibilities of accessing medical treatments, beginning with general medicine. Hospital emergency services are increasingly becoming the only gateway to the Italian National Healthcare Service (SSN).

In Italy there are volunteers and activists who work for free to support migrants excluded from the reception system, facilitating their access to primary goods and care. However, in recent years many have been criminalised for this involvement.

In 2016 and 2017, MSF strengthened its commitment to supporting migrants in informal settlements. In Como and Ventimiglia, a psychological first-aid programme was created for populations in transit, together with a women's health intervention in Ventimiglia. In Rome, primary health care and psychological support activities were initiated in disused buildings where men, women and children live in disgraceful conditions. This is the case of many settlements in the area of Tor Cervara (Tiburtina), where hundreds of migrants and refugees live among abandoned buildings, disused factories and warehouses. They live without water, electricity and gas, often in rat-infested buildings surrounded by illegal landfills. In Bari and Torino, MSF has worked within occupied buildings, seeking to overcome the marginalisation of the residents by facilitating their access to National Healthcare Service facilities. MSF has also sustained and supports volunteers and associations in the border cities from Ventimiglia to Udine, donating materials, in particular, hygiene kits, blankets and sleeping bags.

The report confirms the estimate indicated in the first edition of *Fuori Campo*: there are at least 10,000 homeless people, among international and humanitarian protection permit holders and applicants, with limited or no access to basic goods and medical care. The distribution of the settlements is fragmented and widespread throughout the country."

Dat MSF voorts nog aanstipt dat "Finally, very serious critical issues concern mental health services. In addition to the lack of cultural mediators (whose presence is judged to be even counterproductive for the purpose of taking care of the patient, as in Udine and Bolzano) there are significant shortcomings in the skills of ethno-psychiatry and a lack of continuity of care for people with psychiatric disorders."

Dat er derhalve wel degelijk structurele tekortkomingen zijn betreffende de toegang tot de asielpprocedure en de toegang tot voldoende opvangmogelijkheden en de toegang tot medische en psychologische zorgen, in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij meent te kunnen vaststellen. Dat zeker in voorliggend dossier de toegang tot de medische diensten, meer specifiek psychologische ondersteuning ondermaats is en een schending inhoudt van artikel 3 EVRM. Dat verwerende partij de landeninformatie immers op zeer gefragmenteerde wijze aanhalen en de meest recente rapporten onvoldoende heeft onderzocht.

Het gegeven dat verzoeker tot deze kwetsbare groep behoort, is als dusdanig een concretisering van het begin van bewijs in hoofde van verzoeker inzake het reële risico op foltering of een onmenselijke, dan wel vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM, minstens zal verzoeker terecht komen in een situatie 'faced with official indifference when in a situation of serious deprivation' en 'incompatible with human dignity'.

De bestreden beslissing is aldus in het licht van artikel 3 EVRM niet naar recht verantwoord.

In geval van een uitwijzing van een asielzoeker, komt het toe aan de administratieve overheid om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM.

Dergelijke beoordeling dient plaats te vinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggenomen.

Ernstige twijfels met betrekking tot de doeltreffendheid van het door de verwerende partij gevoerde onderzoek dienen te worden vastgesteld wanneer verwerende partij absoluut niet is nagegaan of er een risico bestaat dat verzoeker bij een terugkeer naar Italië zal onderworpen worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Om haar onderzoeksverplichting te respecteren, had de verwerende partij kunnen nagaan wat er procedureel gebeurt met een teruggekeerde asielzoeker onder de Dublin III-verordening in Italië. Bovendien had zij alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten, in rekening moeten brengen in de voorliggende beslissing.

Normalerweise komt het aan de administratieve overheid toe om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM en om op die manier elke gerede twijfel weg te nemen. Dergelijk onderzoek werd in casu niet gevoerd door de verwerende partij. De verwerende partij heeft aldus niet iedere gerede twijfel weggenomen omtrent een risico op schending van artikel 3 in geval van een uitwijzing van verzoeker naar Italië.

Het procedurele luik van artikel 3 EVRM werd geschonden nu de verwerende partij geen deugdelijk en diepgaand onderzoek heeft gevoerd. Verzoeker heeft een begin van bewijs aangevoerd (algemene rapporten)."

2.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342)

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep, dat een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 251).

Om te beoordelen of verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Waar verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30

oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

In casu gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor Dublin-terugkeerders in Italië en in het licht van de specifieke situatie van verzoeker, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij terugname door Italië zal worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

2.3.2.3. Verzoeker uitte op 13 juni 2018, tijdens zijn gehoor bij de politie van Gent, een vrees om door de regering van Eritrea te worden vermoord. Hoewel hij tijdens zijn gehoor op 5 juli 2018 verklaarde dat hij geen asiel heeft gevraagd, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker in Latina (Italië) een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend op 30 maart 2018. Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de Italiaanse overheden stilzwijgend hebben aanvaard om verzoeker terug te nemen in toepassing van artikel 18, lid 1, b) van de Dublin III-verordening. Dit betekent dat verzoekers verzoek om internationale bescherming nog steeds in behandeling is bij de Italiaanse overheden, hetgeen niet wordt betwist noch weerlegd.

Aangaande de toegang tot de asielprocedure wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Italië hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Italië en vooraleer in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.”

De verwerende partij verwijst verder naar twee toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties die zij grondig heeft geanalyseerd, met name:

- Maria de Donato, Daniela di Rado, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", last updated 21.03.2018 (hierna: AIDA rapport 2018);
- SFH/OSAR, "Reception Conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy", Bern, augustus 2016 (hierna: OSAR rapport 2016).

De verwerende partij stelt dat in deze rapporten nergens wordt vermeld dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont dat verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen, een risico lopen te worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM. De verwerende partij wijst er verder op dat het UNHCR geen rapporten heeft gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in Italië structurele tekortkomingen vertoont; en dat er evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Italië omwille van structurele tekortkomingen in

het Italiaanse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Verder merkt de verwerende partij op dat de actuele situatie waarbij er in Italië momenteel een hoge instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten ten gevolge de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, niet automatisch betekent dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Tenslotte wijst de verwerende partij erop dat er evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden zijn waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, en juridische bijstand in de Italiaanse procedure tot het bekomen van internationale bescherming door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn. De verwerende partij besluit, op basis van een analyse van deze rapporten en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, dat er geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op verzoekers leven, vrijheid of fysieke integriteit kan worden vastgesteld. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming te Italië niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, noch toont hij aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en evenmin maakt hij aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft.

Op zich betwist verzoeker niet dat uit de voormelde rapporten niet blijkt dat de Italiaanse procedure tot het bekomen van internationale bescherming structurele tekortkomingen kent, maar hij verwijst wel naar bepaalde obstakels in de toegang tot deze procedure. Verzoeker citeert uit pagina 48 van het AIDA rapport 2018 en stelt dat de Italiaanse overheden geen ondersteuning zullen bieden, niet vooraf zullen aangeven welke Questura verantwoordelijk is voor zijn asielaanvraag en dat hij reeds vanaf zijn aankomst in de luchthaven aan zijn lot zal worden overgelaten.

Uit het AIDA rapport blijkt dat bij een uitdrukkelijke aanvaarding van een terugnameverzoek de Italiaanse overheden al zullen aangeven welke de bevoegde Questura is, -dit is de Questura waar de asielpcedure werd gestart of toegewezen-, en wat dan de meeste geschikte luchthaven is om de Dublin-terugkeerder over te dragen zodat deze de bevoegde Questura gemakkelijk kan bereiken.

Wanneer een terugnameverzoek stilzwijgend wordt aanvaard, quod in casu, dan zullen Dublin-terugkeerders meestal aankomen in Rome of Milaan en zal de grenspolitie de Dublin-terugkeerder door middel van een uitnodigingsbrief in kennis stellen van de bevoegde Questura waarheen hij zich moet begeven. De betrokken Dublin-terugkeerder moet dan zelf de reis naar de verantwoordelijke "Questura" ondernemen, hetgeen volgens de auteurs van het AIDA rapport een obstakel kan vormen op vlak van toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. De Raad stelt evenwel vast dat in het AIDA rapport enkel concrete voorbeelden worden aangehaald die betrekking hebben op Dublin-overdrachten via Milaan, bijvoorbeeld het geval waar een Dublin-terugkeerder aankwam in Milaan en zich moest aanmelden in Sicilië. Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat er een vlucht voorzien is voor verzoeker op 31 juli 2018 met bestemming Rome. Dit wordt niet betwist. Er worden in het AIDA rapport geen elementen of gegevens aangevoerd die doen veronderstellen dat in het geval van overdrachten via de luchthaven van Rome ook niet een "Questura" in de nabijheid van Rome zou worden aangewezen. Bovendien blijkt in casu dat verzoeker in Latina een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, een stad ongeveer 50 kilometer van Rome verwijderd. Verder blijkt uit het OSAR rapport dat er in de luchthaven van Rome een NGO actief is die Dublin-terugkeerders begeleidt en ondersteunt (p. 23-25).

Zoals eerder vermeld, hebben de Italiaanse overheden de terugname van verzoeker stilzwijgend aanvaard op grond van artikel 18, lid 1, b) van de Dublin III-verordening, hetgeen betekent dat verzoekers verzoek om internationale bescherming nog steeds in behandeling is bij de Italiaanse overheden en de procedure nog steeds lopende is. Op basis van de elementen in het administratief dossier en hetgeen verzoeker voorlegt, kan niet anderszins worden besloten. Verzoeker toont dan ook niet aan dat een terugname door Italië aanleiding zal geven tot (on) rechtstreekse refoulement naar Eritrea zonder nader onderzoek van zijn vrees geuit ten aanzien van de Eritrese overheden.

2.3.2.4. Verzoeker klaagt verder de opvangomstandigheden in Italië aan. Verzoeker betoogt dat er in Italië geen voldoende opvangmogelijkheden zijn.

Wat betreft de opvangvoorzieningen in Italië, benadrukt de Raad dat *in casu* enkel de situatie van asielzoekers in Italië, met name die van Dublin-terugkeerders, wordt onderzocht. Uit het AIDA-rapport blijkt dat het grootste probleem waarmee "Dublin-terugkeerders" te maken krijgen verband houdt met de opvangomstandigheden, hetgeen evenwel een probleem is waar alle verzoekers voor internationale bescherming in Italië mee te maken krijgen (pagina 48).

De Raad wijst er vooreerst op dat uit de recente rechtspraak van het EHRM blijkt dat de situatie van asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het EHRM bevestigde eind 2015 nog dat de algemene en structurele opvangsituatie voor asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar dat land te schorsen (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, A.M. v. Zwitserland; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, A.T.H. v. Nederland). De Raad benadrukt dat dit standpunt in 2016 en 2018 wederom werd bevestigd (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 33; en EHRM 28 juni 2016, nr. 15636/16, N.A. e.a. v. Denemarken, § 27; EHRM 15 mei 2018, nr. 6781/16, H. e.a. v. Zwitserland: "*The Court reiterates that the situation in Italy for asylum-seekers cannot be compared to the situation in Greece at the time of the M.S.S. v. Belgium and Greece judgment (cited above) and that the structure and overall situation of the reception arrangements in Italy cannot in themselves act as a bar to all removals of asylum-seekers to that country*").

Uit de bestreden beslissing blijkt dat voor wat betreft de opvangsituatie van Dublin-terugkeerders de verweerder zich eveneens baseert op het recente AIDA rapport van 2018, maar ook verwijst naar het 'OSAR/SHF-rapport' van augustus 2016 dat ruime aandacht besteedt aan de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië, met name in Rome en Milaan. De verwerende partij stelt dat uit deze rapporten niet zonder meer en automatisch blijkt dat men als verzoeker om internationale bescherming in Italië automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in artikel 3 van het EVRM. Nergens in deze rapporten wordt vermeld dat de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertonen dat Dublin-terugkeerders er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM. De verwerende partij wijst er verder opdat het UNHCR geen rapporten gepubliceerd heeft waarin het UNHCR stelt de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont dat Dublin-terugkeerders er onmenselijk of vernederend worden behandeld en dat er evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Italië omwille van structurele tekortkomingen in de opvangvoorzieningen. Verder merkt de verwerende partij op dat de actuele situatie waarbij er in Italië momenteel een hoge instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten ten gevolge de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, niet automatisch betekent dat betrokkene na zijn overdracht aan de Italiaanse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling. Tenslotte wijst de verwerende partij erop dat er evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden zijn waaruit blijkt dat de Italiaanse procedure tot het bekomen van opvang en gezondheidszorg in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn.

Verzoeker citeert uittreksels van de pagina's 48 en 48 van het AIDA rapport, maar de Raad stelt vast dat deze uittreksels handelen over Dublin-terugkeerders die niet werd gehuisvest in opvangcentra die specifiek geschikt zijn voor gezinnen met kinderen en dus geen betrekking hebben op verzoekers eigen situatie als alleenstaande meerderjarige jongeman zonder kinderen.

Verzoeker verwijst vervolgens naar pagina 72 van het AIDA rapport waarbij wordt gewezen op de mogelijk lange duur tussen de eerste fase, de aanmelding, en de tweede fase, de formele registratie, van een verzoek om internationale bescherming. De Raad stelt vast dat uit het AIDA rapport en het OSAR rapport weliswaar blijkt dat er zich problemen kunnen voordoen bij de registratie van een beschermingsverzoek, maar niet dat het over een structureel gegeven gaat om volgende redenen: 1) uit het AIDA rapport dat er grote regionale verschillen zijn in Italië (pagina 30); 2) de bewoordingen van het rapport zijn zeer voorzichtig ("*can face obstacles*", "*some asylum seekers*" en "*Despite the aforementioned cases, the full extent of this phenomenon is not known, since no statistics are available on the number of asylum seekers who have no immediate access to a reception centre immediately after the fotosegnalamento. Moreover, the waiting times between the fotosegnalamento and verbalizzazione differ between Questure, depending inter alia on the number of asylum applications handled by each Questura.*", p. 72-73) en 3) de in beide rapporten geschetste omstandigheden lijken

niet wezenlijk te verschillen van de feiten en omstandigheden die reeds het voorwerp waren van de bovenvermelde rechtspraak van het EHRM. De Raad besluit dan ook dat de mogelijkheid dat zich problemen voordoen bij de registratie van een beschermingsverzoek op zich niet volstaat om te besluiten dat Dublin-terugkeerders systematisch geen toegang krijgen tot de Italiaanse opvangstructuren. Bovendien, zoals reeds vermeld, is verzoekers beschermingsverzoek nog steeds hangende bij de Italiaanse overheden en zijn er geen elementen om daar anderszins over te besluiten. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoeker deze fasen van aanmelding en formele registratie nog moet doorlopen, minstens zijn er geen aanwijzingen dat verzoeker bij terugkeer te Rome onredelijk lang zal moeten wachten op de formele registratie van zijn beschermingsverzoek bij de bevoegde Questura.

Uit verzoekers verklaringen volgt dat verzoeker in Italië nog geen opvang heeft genoten. Wat "Dublin-terugkeerders" betreft stelt het AIDA-rapport uitdrukkelijk dat personen, die voorheen nog niet werden toegewezen aan een opvangstructuur, quod in casu, toegang hebben tot deze structuren (pagina 74). Er wordt in het rapport gesteld dat het een tijd kan duren voordat effectief toegang tot de opvangstructuren kan worden geboden, maar daaromtrent zijn geen verdere concrete gegevens beschikbaar zijn ("*Since there is no general practice, it is not possible to evaluate the time necessary to access an accomodation*", pagina 74).

Wat betreft de vermelding in het AIDA rapport dat volgens Artsen zonder Grenzen sinds februari 2018 minstens 10000 personen werden uitgesloten van de opvangstructuren en dat ze meer "Dublin-terugkeerders" aantreffen binnen de populatie dakloze immigranten in Rome, merkt de Raad op dat in het rapport niet nader wordt geduïd waarom deze personen werden uitgesloten noch in welke hoedanigheden deze personen terugkeerden en of deze personen daadwerkelijk geen toegang verkregen tot de opvangstructuren.

Tenslotte herhaalt de Raad dat in het OSAR rapport wordt vermeld dat er op de luchthaven van Roma een NGO operationeel is die bijstand kan verlenen aan "Dublin-terugkeerders" wiens beschermingsverzoek nog in behandeling is, quod in casu. (pagina 25 : "*Basically, all people who are transferred to Rome, Milan or Bologna have access to the responsible NGO. However, the NGOs can only support people whose asylum procedure is ongoing or who have not applied for asylum in Italy previously*").

Verzoeker citeert vervolgens nog uitgebreid paragrafen uit rapporten van Human Rights Watch, US Departement of State, Artsen zonder Grenzen en Amnesty International zonder deze op zijn eigen situatie te betrekken. In die zin merkt de Raad op dat de vaststellingen met betrekking tot hotspots, de leefomstandigheden van erkende vluchtelingen en economische migranten of de verwijdering van afgewezen asielzoekers geen betrekking hebben op verzoekers situatie als Dublin-terugkeerder en dus in casu niet dienstig zijn.

In het licht van wat voorafgaat blijkt dat noch verzoekers uiteenzetting noch de informatie uit het administratief dossier toelaten om vast te stellen dat de Italiaanse overheden onverschillig staan. Uit de voormelde rapporten blijkt dat de Italiaanse overheden trachten de opvangproblematiek het hoofd te bieden. Er blijkt niet dat Dublin-terugkeerders automatische en structureel verstoken blijven van enige vorm van officiële en reguliere opvang bij een terugkeer naar Italië.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker op geen enkele wijze de conclusies van verwerende partij, die worden getrokken uit het AIDA-rapport 2018 en het OSAR rapport van 2016, betwist of weerlegt. Uit deze rapporten blijkt dat er zich desgevallend problemen kunnen voordoen in individuele gevallen, maar niet dat er sprake is van structurele ernstige tekortkomingen. Uit het AIDA rapport blijkt verder dat Italië grote inspanningen doet, dat er verschillende opvangmogelijkheden zijn en dat deze stelselmatig worden uitgebreid.

Verzoeker heeft in beginsel toegang tot opvang en een verdere behandeling van zijn beschermingsverzoek en er zijn geen aanwijzingen dat hij aan zijn lot zal worden overgelaten bij aankomst in Italië. Het gegeven dat dat Italiaanse overheden stilzwijgend hebben ingestemd met zijn terugname, doet aan de voorgaande vaststellingen geen afbreuk.

2.3.2.5. Omtrent de individuele omstandigheden van verzoeker wordt als volgt gemotiveerd in de bestreden beslissing:

"Betrokkene verklaarde in het hoorrecht verslag van 13.06.2018 aan de politie van Gent dat hij geen medische problemen had. Later, op 05.07.2018, verklaarde hij in het gesloten centrum dat hij pijn heeft over zijn hele lichaam. Hij had in Libië veel problemen, hij weet niet welke ziekte hij heeft. Hij voegde daaraan toe dat hij problemen heeft met zijn voet, dat hij niet goed eet, dat hij hoofdpijn heeft en dat hij niet goed kan slapen. Op 15.06.2018 verklaarde de centrumarts echter dat betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 EVRM. Uit het administratief dossier blijkt verder dat

betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanhaalt waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Italië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Verzoeker meent dat er geen deugdelijk kwetsbaarheidsonderzoek werd uitgevoerd en dat de vaststellingen van de centrumarts niet voldoen. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt die enige gezondheidsproblematiek of enige nood aan medische zorgen en psychologische ondersteuning staven, buiten loutere algemene en zeer vage uitspraken over “psychologische problemen” en “problemen in Libië”.

Bijgevolg weerlegt hij de vaststelling niet van de centrumarts dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte waarbij het gebrek aan behandeling tot gevolg zou kunnen hebben dat een risico op nakend overlijden ontstaat of een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand die ernstig lijden met zich meebrengt of een belangrijke vermindering van de levensverwachting.

Hoewel verzoeker als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, toont hij niet aan dat hij zodanige specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak, dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid. Het citeren van uittreksels uit een rapporten van Human Rights Watch en Artsen zonder Grenzen die betrekking hebben op zorg en steun voor getraumatiseerde slachtoffers van geweld of beperkte toegang tot (geestelijke) gezondheidszorg, is in casu dan ook niet dienstig. Verder blijkt uit recente rechtspraak dat het EHRM bevestigt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, *Ali e.a. v. Zwitserland en Italië*, § 15, 34 en 36).

Tijdens zijn gehoor op 5 juli 2018 verklaarde verzoeker dat hij denkt dat hij op straat zal moeten slapen, dat hij geen toekomst heeft in Italië en dat zijn leven er niet goed zal zijn. Wat deze laatste verklaringen betreft, kan de verwerende partij gevolgd worden dat dit een persoonlijke beoordeling betreft die op zich niet volstaat om geen Dublinoverdracht uit te voeren.

In het gesloten centrum verklaarde verzoeker op 15 juni 2016 dat hij twee maanden in Italië heeft verbleven maar dat hij daar is vertrokken omdat hij geen hulp aangeboden kreeg: geen medische hulp, geen onderdak, geen eten. Verder blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op 27 mei 2018, dit is minder dan twee maanden na het indienen van zijn beschermingsverzoek te Italië op 30 maart 2018, een nieuw beschermingsverzoek indiende in Frankrijk (Nice) waarbij hem werd meegedeeld zich op 5 juni 2018 aan te melden bij de bevoegde prefectuur om zijn beschermingsverzoek formeel te registreren. Verzoeker verklaarde op 15 juni 2016 in het gesloten centrum dat hij slechts 11 dagen in Frankrijk is verbleven en dit om geld te verzamelen en een autorit tot de grens van België te bekostigen. Vanaf de grens is hij te voet verder gegaan waarbij hij na vier dagen, op 13 juni 2018, werd opgepakt door de Gentse politie. Verzoeker verklaarde onderweg te zijn naar het Verenigd Koninkrijk.

De Raad oordeelt dat in deze omstandigheden verzoekers verklaring dat hij geen hulp aangeboden kreeg in Italië, enkel een loutere bewering betreft die niet zonder meer kan worden aangenomen, te meer daar uit verzoekers verdere verklaringen blijkt dat hij de beschermingsverzoeken die hij reeds in verschillende lidstaten heeft ingediend, niet afwacht omdat zijn enige doel erin bestaat om het Verenigd Koninkrijk te bereiken.

2.3.2.6. Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat de verwerende partij wel degelijk ernstig heeft onderzocht of verzoeker, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij zijn overdracht naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van zijn persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielpcedure.

Gelet op wat voorafgaat, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen, in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang van asielzoekers en, in het bijzonder Dublin-terugkeerders, en de behandeling van beschermingsverzoeken aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

In het licht van wat hierboven wordt besproken, maakt verzoeker niet aannemelijk dat de landeninformatie niet voldoende werd onderzocht of dat deze conclusies op grond van de informatie uit verschillende gehanteerde recente bronnen, kennelijk onredelijk of niet zorgvuldig zouden zijn.

Noch het betoog van verzoekster, noch het administratief dossier bevatten verder elementen die er op wijzen dat hij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoekster *prima facie* geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt.

Het enige middel is op eerste zicht niet gegrond en bijgevolg niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er *prima facie* geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

M. MAES